emmegi mööda, nink teewo ajastaig läks otsa, enne kui wahwa pöeliku elomba, tubliste koberlega, kuldkollaga koto poiga. Elwis weel tundsi kuninga poig ja tema prowwa seda hääduse tõwwe ööd, mis nüüd, nink kergeste nemä koto poiga. Wahwa pöeliku poi kuninga ja tema poja poolt nõige pimedam wiistu, tema rüüpin töötetus, nink ta olli ja jäi kuninga nõige targemba nõunamees, nink kuninga poja nõige noremba sõbras.

Sõõste Kõiva.

## 2. Waga neitsikene.

Üks wana tütrik kooli ööd, ja tulli tuima wärehti otte, nink kopuiter sõal õige tarkaste. Seetsur — wõse kõiga — kuisse kõrmale „Ker sõal om?" „Üks puker ja waga neitsikene," koste wana tütrik rõõsewa heluga. Seetsur lasi tuima uisse poigudalla, kaer, ja üttler: „ Ei, tuinake puhtist ja rakn ei wõeta. Mine tagasi, tee patten, ja tule sir."

Mõne aja peräst kopuiteti jällegi tuima uisse kulgi õige tahtsi ja Seetsur kuisse: „ Ker sõal om?" „Üks hoberste woie koldan, ker nõi ge oma hobesega tuinake taht minnä, nigu ta temaga ütsi ka kooli, ja lahkuoke. Seetsur lasi uisse wallale ja nägi, et foldemis hobesse sõlan, kenda tallan weel kiäki om. Seetsur kuisse: „ Ker full sõal jälle tadan istur?" Soldan kosti: „See om üts poiku liis!" Seetsur kuisse tütrikule: „ Kas se olet see?" Wäristen tunnist wastu tütrik seda tõtet, peläten, et seda Seetsur minii enämb kuisse ei lase. Ent Seetsur ütel: „ Jaa, ja rõõsja! Sa witit enne kenda puhtat ja waat neitsikesse, ja teesit pilgeti, et see rõõt olli. Wäljas ei loa mitte tuima riidi. Ent nüüd wõit sa minni, sest et sa tõtet olet rõõelnu, ja omma patten uchinu!"

Karl Kõlduna.

## 3. Üle kohtu palk.

Enne muste kooli ütel mehel naine ööd ja jätt täkk üle terawa tähtaesse peräd. Sõnasse pundur ja latse kasuwatanine funde laiskä meesse jällegi koja-teele. Sa uisse ja sai headale neisse hakwa-jugusse, üle aswu muija ja kinsada, kellega meel ööd ja präänu koto sõta pidama pidi. Wahe lipp olli sir ennegi neide maja natusse, nui sõwä uui kuuja naisse ja tema sund sulg. Ka



waese latse ello olli wäga wiletsä, pelgi sai ta päiwat peesa, ent mõnikord mitte ütskõrdgi sõõwä. Ent ossi pidi weel kullemba minemä. Üks ööd kui ta oma mehega jällegi wäga kinsas, nink see ka mõne koira omasse meke õigusse nimitas, — läks ta tuigi kuijas, oman meeletuman wihas. Nüü nia kui meel mõtta olli lännä — koord ta suure sõõme täwega teräwa tihkumise, nui mull nenasse, ommi kuurte waihele, nink jooks temaga oita. Sõõl pool ta õõnetuma waese latse kirstu waihele, nink tsäuste tema peäsese, näe, nink jala, ja kõige kuukondi puwwi ja pöraptema, mida ta põrgulise rõõmu nink noorutellemisega kirstusse, nink kirstu eest koxda kuijas, nink asu-kohta keit. Ot ülesohwr alati omma pereinemesse kõrna piip, — seap ka süa sündima. Nüü nia kui kuri mõrtsukas asu kerwa mant oxa olli lännä, — kinnas puwwi tellu tütarlatse kuisnisse ilbes tsirgudene rällä, ja kübelli oma üler alla lennuga siima-tännä, kooni ütt rõõmija majakesse manu, kon wäga palgi ilgst wünätte aija pääl nuijoman olli. Nõbedaste koord terwes tsirgudene ütt neisse wasara waihele, ja lennas kõigega oma esamaja natusele, kon tu temäga tsiristellen desi-tagasi korgelter. Kuri wõõras ema pand seda nia tähele, nink wahte natusse kerä poole üler ja küsse: „ Tsiri tsiri tsirgudene, kas annat mulle see ilusa wünätti?" Tsirgudene tsirahut rõõmsaste lenda, ninna lasi ilusa wõõrati wasara waihele wallale, mida kuri wõõras ema ehneste warta wõtt. — Ent tsirgudene läs jälle ütte kõnadsapa maja manu, kon wallalise asina pääl palgi ilgst kängi olli. Ratsalgil mõõda adend lennaten koord tema ütte käänga wasara waihele, ja ütte „tsiff" olli ta kõnadsapa silmist, pilwe piiri taanun, kust ta jällegi oma esamaja natusse lennas, sõal ilusa kängaga lennaden tsiristaller. Kuri naine näge ja küsse: „ Tsiri tsiri tsirgudene, kas annat mulle tuo ilusa kängä?" Tsirgudene tsirahut jällegi lendas, sabas palle tälk wasara waihele wallale nink allootaja wõtt teda ehneke maasse üler, ehitsesen, et see ütt käng om. Tsirgudene lennas jällegi siima tagasi, nink eden johtu niidanna wallale, — ja tsirk koord ka töise seapa wasara waihele. Nüüd esmegi tulli ta ka minnä esamaja natusse, kost kuri naine ehne pilgunga kelle kängaga kendale. Küsse: „ Tsirgudene lask ka see wasara waihele wallale, ja kasjal naisel sai ütlemäda kuu meel, nui ta, öttpäi tunuesk, wäga ilusa kängä soori sai. — Ent tsirgudene lennas jällegi edesi, kooni ta ütte nurme pääle sai, kon kõri Gagaja töö olliva. Üks nüü wool olli ja